ТРЕПЕТЛИКА

Въ дебрите усойни на Балкана тъменъ,
Етъръ брягъ де бие каменистъ и стръменъ,

кръшна Трепетлика китни клони пери
и деня и нощемъ слисана трепери.

И во трепетъ шепне скръбната си тайна,
досега на тъмни дебри само знайна.

— Въ онзи мигъ когато Майката Блаженна
се за родъ замъчи и при родъ простена,

земята, небото мигомъ се смълчаха —
по поле, въ усои тихна птичка плаха,

спре ревътъ на звяра, сякна говоръ хорски,
глъхна вечний ропотъ на талази морски,

спре и слънце . . . мълкомъ дигна си главата
самъ Балкана, вгледанъ горе въ небесата,

тамо де, предъ трона божи насъбрана,
божията челядь чакаше промяна

съ рожбата — на Бога съ волята велика . . .
Само една млада, тиха Трепетлика,

тиха и свенлива винаги, се сепна, —
въ мъката за първа рожба и притрепна,
че я въ първа радость остри болки свиха,
младата неволка, винаги все тиха . . .

Чу я Богъ и бръчка челото на Бога
сбърчи, — и къмъ нея се извърна строго:

„Часъ великъ настана . . . Въ тишина свещенна
млада Бога чака живата вселена,

който златний жезълъ на грехътъ ще счупи,
и животъ — и мене въ живота — изкупи . . .

Гряхъ светътъ ще носи пакъ на свойто рамо.
Че на святъ се ражда Богъ въ мълчане само!...